

Sunt solidari în gând: „Va trebui să-mbrac o haină de bufon.” Și apare, apoi, ca un clovn, cu capul vopsit strident în dungile pomenite și o bluză neagră despătată la piept. Așa se va întâlni cu Ofelia, recomandându-i: „Du-te la mănăstire; de ce să prășești un neam de păcătoși?” Și nu după mult timp, *Polonius* (Anton Tauf) îl anunță: „Au sosit actorii, alteță.”

Scena cu actorii se petrece în prezența *Regelui* (Bogdán Zsolt) și a *Reginei* (Elena Ivanca), și e concepută ca o cursă pentru demascarea criminalului. Așa se și numește: *Cursa de șoareci*. Hamlet îi roagă pe actori să joace *Uciderea lui Gonzales*, cu un final asemănător cu cel ce i-a luat viața tatălui său. Când ajung, așadar, la scena în care i se toarnă otravă în ureche celui adormit, Regele se ridică brusc („Faceți lumină! Nu-mi stați în drum!”) și pleacă. Neobservată, Fantoma a asistat la reprezentarea propriei ucideri și, împreună cu Hamlet, încing un dans frenetic. Singur, Regele invocă Celui de Sus iertarea, iar Hamlet va avea o scenă dură cu mama sa, punându-i în față o oglindă care să-i strige virtuții: „Ipocrito!” Ascuns după o draperie, *Polonius* scoate un strigăt disperat: „Ajutor, săriți!” și Hamlet, fără să-l vadă, îl străpunge cu sabia: „Un șobolan!”

Urmează scena groparilor (numiți și ei clovni), cu Miriam Cuibus și Ruslan Bârlea, care împlântă cruci în podea, pentru înmormântarea Ofeliei, înecată. Miriam o conduce pe *Ofelia* moartă, care vine încet, pe picioare, spre groapa cu var, cu mai multe cranii pe margine. *Laertes* (Radu Bânzaru), fratele ei, sare în groapă și o strânge la piept, provocând reacția lui Hamlet, care sare și el în groapă... Se bat, „îndoind trupul Ofeliei ca pe o trestie”. Și scena duelului are loc la o masă improvizată din scânduri pe căpriori, cu măști de scrimă, săbii, vase, cupe. Înșirați la masă, stau *Horatio*, *Laertes*, *Hamlet*, *Regele* și *Regina*. „Pe masă puneți cupele cu vin” – poruncește *Regele* – și... „Începeți, dar.” Cu figuri concentrate, *Hamlet* și *Laertes* simulează duelul din replici rostite alternativ, nemișcați, cu câte o exclamație: „Lovit!... Din nou lovit!” Și cele de mai departe: le știm. Pe masă, patru cadavre, cu fața răsturnată – *Regina*, *Regele*, *Laertes* și *Hamlet*. *Fortinbras*, *copil* (Mihai Costiug), clamează: „Să tragă tunurile!”

Cortina.

Avanpremieră – 22 iunie 2001 (trei luni de la prima repetiție). Premiera de gală – 2 octombrie 2001 (fără regizor). Vlad Mugur se stinsese din viață, la München, în dimineața zilei de 22 iulie 2001.

In memoriam Henrik Ibsen, cu „Femeia mării”

„În continuarea demersului de a reazeza pe un loc firesc Teatrul Național de Televiziune [cu multe urări de șansă, din parte-mi! – C.P.], IN MEMORIAM *Henrik Ibsen*, luni 23 mai, pe TVR 2” – o piesă mai puțin reprezentată de teatrele noastre: **Femeia mării**. Unde dramaturgul norvegian preia, într-un cadru mai poetic, o idee exprimată mai întâi în *Casa de păpuși* (*Nora*), privind poziția demnă a femeii de a-și reclama drepturile de om. „Ca și *Nora*, *Ellida Vanghel* din *Femeia mării* e preocupată de propria ei personalitate” – zice, într-un volum din 1967, *George Călinescu* (*Scriitori străini*, Editura pentru Literatură Universală, pag. 546). „Brand avea nostalgia muntelui... *Ellida*, mare înotătoare și fiica unui paznic de far, e atrasă de largul mării. Ca și *Nora*, reziliază brutal *târgul*” unei căsnicii formale cu doctorul *Vanghel*, care, „inteligent, o lasă să plece”. Liberă să aleagă, deci, între căsnicie și evadarea în necunoscut cu un străin, cu care s-a logodit cândva, simbolic, la malul mării, cu două inele legate împreună și aruncate în apă, *Ellida* rămâne. „Acum pot” – zicea ea. „Căci revin la tine de bună voie... pe responsabilitatea mea.” Cum *Ibsen* a trăit între